

פרשת קרח

הפטרה "ויאמר שמואל"

המאור שבתורה

מעט מן האור דוהה הרבה מן החושך

שבת כו' סיון התשע"ו

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
19:34	20:25	י-ם
19:32	20:23	ת"א
19:35	20:26	ח"פה
19:31	20:22	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

לע"נ: מר"א עטר הכ"מ חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

"ויצא משה את כל המטות מפני ה'..."
ויראו ויקחו איש מטהו הנשיאים, בגודל צדקת רוחם, לקחו את המטות **כדי להראות** לכל ישראל שלא נבחרו על-ידי הקב"ה, ולכן לא פרחו מטותיהם אלא מטה אהרון הוא שפרח.

עונס עינו, המקובל הרב **יוסף אוהיון** זצ"ל - וכח ריכוזו היה כה חזק, עד כי לא חש מאומה במתרחש סביבו, מנותק היה לגמרי מן העולם החיצון. **נהג להזהיר** את בני ביתו "דעו לכם, שאני שקוע בלימודי אסור לכם להנתיני לבדי בבית".

אירע פעם ששכחו את אזהרת האב, בני הבית יצאו כולם לעיסוקיהם והשאירו את רבי יוסף לבדו יושב ועוסק בתורה. שחזרו מצאו **שחפצי ערד נגנבו** מתוך הבית... ורבי יוסף ממשיך בלימודו ולא יודע מאומה מכל הסיובב אותו.

הרש"ב מליובאוויטש דיבר פעם אחת בהרחבה על עניין החרדה שהייתה בעת קבלת התורה, ובין דבריו אמר: אף-על-פי ש**משה רבנו** ידע שהעם יחרד, ואף שיער לעצמו את **עוצמת החרדה**, בכל-זאת החרדה שהייתה בפועל הייתה גדולה לאין-ערוך ממה ששיער משה בנפשו.

שלום מוחלט מגיע מתוך שלימות

רבנו הצדיק הענו רבי **משה אהרן פינטו** זצוק"ל היה קדוש וטהור. כבר מילדותו ניכרו בו השגות נשגבות מבינת אנוש. סיפור מבהיל שאירע בשלהי ימיו סיפרו באי ביתו. היה זה כשרבנו כבר **היה משותק** ולא יכל לדבר.

לא אחת אני זוכר, את הבקשה שח הרב הגאון **ראובן אלבז** שליט"א משמש כמוהל מומחה וזכה להכניס תחת כנפי השכינה אלפי תינוקות בביתו של אברהם אאע"ה. רבים מהם התקיימו על ברכיו של מרן הרב **עובדיה יוסף** זצ"ל. לפני שהתחלנו לערוך את הברית אז הוא היה פונה אלי במתק לשונו ומבקש ממני **לחמם** את כפות הידיים שלי. לנשוב בהם רוח חמימה מהבל הפה בכדי שהידיים יתחממו ולא יצערו את התינוק שגופו חם" "הוראה נוספת שמרן זצ"ל ביקש ממני כמוהל,

זה בעיקר בתקופת החורף, שלא לחטא את התינוק באלכוהול. **זה מצער** את התינוק. כך היתה דאגתו לילדי ישראל. מן המפורסמות היא התמונה הצרובה בעיני כל מי שזכה לראותו יושב על כסא של אליהו הנביא כשהוא טובל את אצבעותיו הקדושות בכוס היין ומטעים לתינוק הנימול, טעימה אחר טעימה כך הוא **דואג להרגיע** את הנימול מיד אחר הברית. הוא לא יכול לסבול צערו של אדם, מיונק ועולל ועד איש שיבה".

על מה הקנאה משה רבנו אמר לקורח ולעדתו: אילו הייתם מודים במעלות הקרבנות, היה לכם מקום לקנא באהרון שזכה לכבוד הזה; אבל הלאו "אתה וכל עדתך הנועדים על ה'" - הרי **אתם מורדים** בה' וכופרים במצוותיו, ואם-כן "ואהרון מה הוא כי תלינו עליו" - מה לכם לקנא בו.

כשאנשים מזיקים לך, אל תניח באופן אוטומטי שהם עושים זאת בזדון

בשעה שנפטר רבינו **חיים בן עטר** זיע"א נתעלף ידידו רבי **חיים אבולעפיא** זצוק"ל באמצע התפילה, ונשאר בהתעלפותו כמחצית השעה. כששבה רוחו אליו סיפר שליווה את רבינו עד שערי גן עדן. כששמע **הבעש"ט** זצ"ל עובדה זו, אמר: "אמת הדבר, אבל ידוע תדעו שנשמת רבי חיים בן עטר תשב בגן עדן רק בעראי להתראות פנים עם קדושי ישראל מעולם, ובקרוב תרד שוב הנשמה לעולם הזה, **לסגל יותר** מצוות ומעשים טובים לה' יתברך, כי יפה שעה אחת של תורה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא".

אדם שמתאונן על מצבו הגשמי אין בכוחו להיות משפיע בישיבה!

נקודה למחשבה
"נתון תמן לו, גל א-יבע לךבך פתתך לו"
הנשף הגדול הפך לשיחת היום אצל **עשירי המדינה** שהוזמנו אליו, וההכנות היו בשיאן. אחת מהמוזמנות החליטה שהיא צריכה לקנות עגילים חדשים לאירוע. היא הסתובבה בכל החנויות כדי למצוא את **זוג העגילים** היפה ביותר. כשמצאה זוג שכזה, לא היה קץ לשמחתה.

מכונית הלימוזינה הארוכה נעצרה מול פתח גורד השחקים. היא יצאה מהמכונית אחרי בעלה, עדיה בעגיליה החדשים, ונשאבה לזרם הזוגות הלבושים בהגיגות שנהרו אל האולם בו התקיים האירוע. נקיישה קלה על כפתור המעלית הזניקה אותה לקומה ה-78, בה התרחשה המסיבה, שם התמוגזה בקהל העשיר שפטפט ובידו כוסות זכוכית. לאחר זמן מה פנתה לבעלה והציעה לו לצאת מעט אל המרפסת, מבלי לשים לב שהעגיל לא מוצמד טוב אל תנוכי אונה. ברגע שיצאו למרפסת - **הרוח החזקה** העיפה את העגיל למטה, אל הרחוב ההומה. האינסטינקט הראשוני של האישה היה לצעוק, אך שנייה לאחר מכן עצרה בעצמה - **חורקה** את העגיל השני "מה את עושה?" שאל בעלה הנדהם. "אין לי מה לעשות פה עם עגיל אחד" אמרה האישה. "אז לפחות שלמוצאת יהיה זוג!"...

התחשבות בזולת **ואפילו בזמן משבר** וקושי לראות את השני (העורך)

אם נראה לך שהחיים אינם נפלאים, האם מוכן לוותר על יום אחד מהם?

הראש שלנו מתייחס למידע שלילי ב"נובד ראש" גדול פי חמישה מאשר למידע חיובי.

הגאון רבי **דוד הכהן ליבוביץ** זצ"ל (מייסד וראש ישיבת "רבנו ישראל מאיר הכהן" בן אחיינו של הח"ח) סיפר לתלמידים את הסיפור הבא: לפני שהיה לישיבת ראדין בית מדרש משלה, למדו הבחורים בבית מדרש העירוני והתפללו יחד עם הבעלי בתים. בזמן התפילה היו עוברים בין המתפללים עם **שתי קופות צדקה**, אחד עבור בית המדרש ואחת עבור בני הישיבות. הגיעו הבחורים אל **החפץ חיים** זצ"ל בטענה שהם מתיישים ומרגישים מבויים, כיוון שעניים שמים רק פרוטות בודדות בקופה למענם. אמר להם החפץ חיים: הרי כולם מתפללים "ותן חלקם בתורתך" והנה הגבירים יכולים לקבל ולזכות בחלקם בתורה על אף שאינם לומדים, בכך שתומכים בישיבה בנדבות גדולות, הרי זה חלקם בתורה.

אולם אותם עניים שלא יכולים לתת **נדבות גדולות** הרי פרוטות בודדות ביכולתם לתת, היקחו מהם את הזכות הזאת של חלקם בתורה?

המהלוקת מגדלת את הצדיק

"וידבר ה' אל אהרון, ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי" מפרש רש"י: "לפי שבא קורח וערער כנגד אהרון על הכהונה, בא הכתוב ונתן לו כ"ד מתנות כהונה".

יש בזה **מוסר השכל**, שכל המהלוקות כנגד הצדיקים אינן משיגות את המטרה, אלא להפך, בסופו של דבר **הצדיק** נוהל כבוד ומתנות מן השמים.

בישיבת באר יעקב עבדה תקופה ארוכה מבשלת שהיתה אישה אלמנה. כאשר הזדקנה, עבודתה כבר לא הייתה משכבר הימים והדבר גרם צער לבני הישיבה, עד אשר נאלצו לפטר את האשה. הגאון רבי **משה שמואל שפירא** זצ"ל היה ירא לפטרה שהרי אלמנה היא ויודע ומפורסם עד כמה החמירה התורה על צער אלמנה. שאל רבי משה שמואל לדעתו של הגר"י **סולובייצ'יק** זצ"ל כדת מה לעשות. והשיב לו הגר"י שאמנם אם מוכרחים לפטרה, אין ברירה וצריכים לפטרה. אלא שיחתמו על מכתב הפיטורין גם שאר חברי הנהלת הישיבה כדי שכולם ישאו בשותפות הדין הקשה שעלול ליפול רח"ל, ולא שרק אחד ישא בכולו...

עוד הוסיף הגר"י ויעץ: כדאי לתת לה כסף ככל שתדרוש, כי כסף הוא הדבר הכי זול שאפשר על ידו להפטר **מגרימת צער** והראה בקשר לזה את לשון הרמב"ם בהלכות דעת. והעיר הגר"י על לשון זה של הרמב"ם שדווקא אין כוונת הרמב"ם לדין כבוד בעלמא כעין חיוב הכבוד לרב. אלא שזה ה**דרך והעצה** לנהוג בה בכדי שלא לגרום לה צער שכה הקפידה התורה.

מהלוקת נגד ה' משה השיב לקורח ועדתו שאין הם חולקים על אהרון עצמו, אלא על מי שהוא

למעלה מאהרון, על הקב"ה – "הנועדים על ה'". ואם כן, "ואהרון מה הוא כי תלינו עליו".

האם אתה מעדיף להיות מפורסם ואומלל או מרוצה ולא מוכר?

סוחר עשיר בא לפני הרה"צ רבי **לוי יצחק**

מברדיטשוב זצ"ל להתברך במסחרו. בתוך כך הוציא העשיר קופסת טבק להריח בה. יפה היתה הקופסה ומגולפת להפליא. ביקש הרבי לראותה, **התפעל ממנה**.

ושאל אם יוכל לקבלה... "ודאי" אמר העשיר. הייך הרי ואמר "מבין אתה" – אמר לעשיר – "את הקופסה לא אטול עמי לעולם הבא, ואילו את ההתגברות על ה"לא תחמוד" אקח גם אקח..."

רשימת תפוצה
info@hamaor.net

"משולחן ננוה" דברי תורה מפי: ראש מוסדות "אור החיים"

הרה"ג **ראובן אלבו** שליט"א.

"יִיָּקַח קֶרֶחַ בֶּן יִצְחָק בֶּן יִצְחָק בֶּן לֵוִי וְדָתָן וְאֶבְרָם בְּנֵי אֱלִיָּאָב וְאֵוֹן בֶּן פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן" **פרשה** זו נדרשת יפה במדרש הנחומא (רש"י), לפי שמדברת על המהלוקת, ובכל דור ודור נמצאים בעלי מהלוקת (ונקט בדווקא לטון **הה-גדרות**, שעבירה זו נשארה עד היום), וכמו שרמזו זאת בפסוק וּבְנֵי קֶרֶחַ לֹא מָתוּ (במדבר כו, יא. בן איש חי דרושים).

ויש שביארו בכוונת רש"י שאין פשט והבנה במהלוקת זו אלא רק דרש, שכן על פי השכל הפשוט לא ברור מדוע ירעה אדם אשר יש לו הכל, להביא עצמו ואת הסובבים אותו ל**אבדון** (משמחי לב עמוד 302).

אם נתבונן במילה "מהלוקת" נראה דבר פלא, תחילה המילה מתחילה **באות מ' אשר יש לה פתח קטן**, לרמז שהמהלוקת נוערת ומתחילה ממריבה וויכוח קטן, אך אם מהזיקים במהלוקת היא מתפתחת וממשיכה להיות דבר גדול, וזה נרמז **באות ח' שיש לה פתח יותר גדול** (ובאה לאחר האות מ' במילה מהלוקת).

ואם ממשיכים לפשוט ולהחזיק במהלוקת היא מתעצמת ועולה עד השמים, ונרמז **באות ל' שיש לו יתד תקוע בלפי מעלה-לגובה**, לשמים. לאחר מכן המהלוקת תוקעת את יתדותיה ויסודותיה גם בקרקע, ונרמז **באות ק' שיש לה כמין יתד אחת כלפי מטה**.

ולבסוף המהלוקת תוקעת שני יתדותיה בקרקע באופן שכבר קשה מאוד לתקנה, ונרמז **באות ת' שיש לה שני יתדות כלפי מטה**. המהלוקת כילתה מקרה ועדתו כל חלקה טובה, **רב לָכֶם בְּנֵי לֵוִי** (במדבר טז, ז), הם קיבלו גדולה וכבוד, אך המהלוקת איבדה להם את הכל, איזהו שוטה? המאבד כל מה שנותנים לו (חגיגה ד ע"א).

ללמדך עד כמה צריך להתרחק מן המהלוקת, **הֲרַחֵק בְּמִשְׁחָוֵי קִשְׁתְּךָ** (בראשית כא, טז), **בְּסֶדֶם אֵל תֵּבֵא נַפְשֵׁי בְּקִהְלָם אֵל תִּחַד כְּבָדִי** (בראשית מט, ו. יעו"י בסנהדרין קט ע"ב).

יהי רצון שנוכה לברוח מן המהלוקת ונשכין שלום בעולם, ובכך נרבה את כבודו ויתברך בעולם, אמן.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

איש אחד רואה שני ילדים הולכים מכות ברחוב. האיש שואל אותם: "מה אתם עושים?"

הילדים עונים לו: "משחקים באבא ואמא!"

נבאמת, כל מנת הַסִּוּרִים וְהַסְּבִיל, וכן מנת עֵינַי הַחַיִּים – **הכל נגזר** מן השמים בראש השנה, ואי-אפשר להשמיט מִזֶּה; שאם האדם ישתמש מאיזו על המביא לידו סָבֵל, יצמח תחתיו סָבֵל אחר, ומנת סָבֵלוֹ לא יגרע ולא יוסיף.

כי הרבה שלוחים למקום בְּרוּךְ הוא: כל מיני מחלות ר"ל, דקדוקי עניינות ר"ל, בְּזִיוּנוֹת, קטטות ומריבות בֵּין הַבַּעַל לְאִשְׁתּוֹ או עם שְׂכֵנָיו או שתפיו, לחץ של בעלי חובות, דְּבָאוֹן בְּגֵי שוֹם שלוהו.

טוב רוע
הם עניין מידבק.
והעיסוק
בהם עשוי להיות
נבואה שמגשימה
את עצמה.

כל העלונים: hamaor.net

מכשולים הם הדברים המפחידים שאתם רואים בזמן שאתם מסירים את העיניים מהמטרה שלכם

גטו קראקוב, פולין, **תשי"ג** מצאנו אתכם- נשמעה שאגת ניצחון מפיו של הרשע שמחה ספירו, מפקד האו-דה (המשטרה היהודית בגטו) בהגיעו לאשנב הבונקר, בו הסתתרו למעלה ממאה יושבי הגטו. אלומת אור חזקה מפנסו האירה פתאום את **היהודים הנפחדים** שישבו בבונקר.

בו ברגע, כאשר ראינו את עיניהם של שוטרי האו-דה יורקות אש, וכל אחד מאיתנו ראה את המוות לנגד עיניו, בקעה זעקה אדירה מפי כל הנוכחים בבונקר: "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד!" כל אחד בטוח היה, כי זהו הרגע **האחרון לחייו**, וקיבלנו על עצמנו עול מלכות שמים. כאשר נדמה הקריאה הנרגשת, נשמע לפתע קולו של בן דודנו, יעקב מגדל פרנקל, שכמו שליח ציבור אמר בקול רם, בשם ובמלכות, את ברכת ההולכים למות על קידוש ה': "... אשר קידשנו במצוותיו וציוונו לקדש שמו בריבים", וכל הקהל הקדוש ענה "אמן" בכל כוחו! במהומה שקמה לאחר מכן...

למראה אנשי או-דה נוספים, שחיכו לנו למטה בחצר יחד עם הגרמנים, בראשות רב הקלגסים קונדה עם כלבו הענק, שוב נפלטה מפינו קריאת "שמע ישראל". אולם נבלמה מיד מפתח המרצחים. נעצרנו... חמישה ימים לאחר מכן, בעודנו עצורים באו-דה, חל חג פורים. מכל מצוות היום אפשר היה לקיים רק את מצוות **קריאת המגילה**. הורשנו לשמוע את קריאת המגילה, שהתקיימה באחד מתאי המעצר של הגברים. רובם שמעו אותה בפעם האחרונה בחייהם...

"**לכן** אתה וכל עדתך הנועדים על ה', ואהרון מה הוא כי תלינו עליו" היודעים אתם מיהו אהרון ומה מהותו?!"

היש לכם **השנה** **בגדולתו** ובקדושתו?!"

רווק מזדקן בן 80 פוגש את חברו מהתיכון. הם משלימים פערים והשני מספר שהתחתן כבר פעם שלישית, יש לו שבעה ילדים ו-22 נכדים. הראשון שותק. הקשיש השני שואל את חברו: "איך זה שלא התחתנת עד עתה?"

הרווק עונה: "תמיד חיפשתי את הבחורה המושלמת". "נו, ולא מצאת אף אחת כזו?" "מצאתי, בטח."

העניין הוא שבדיוק היא חיפשה אז את **הבחור המושלם**.

לעילוי נשמת: שרון בן זהבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשידי, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, שרון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיא בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיזה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אוריית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בונגיס, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אליעזר בן רגינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי הרב יורם אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה **מיר הרב עובדיה יוסף בן גרגייה**